

Kate Bateman

*Odvážná
volba*

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by Kate Bateman
Published by arrangement with St. Martin's Publishing
Group. All rights reserved.
Translation © Blažena Kukulišová, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu A RECKLESS MATCH
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím St. Martin's
Paperbacks,
an imprint of St. Martin's Publishing Group
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-841-8

Mámě a tátovi, Ronovi a Jan Batemanovým;
říkala jsem, že napíšu knihu,
která se odehrává ve Walesu.
Cymru am byth!

A Milovaným M, Monstrům #1, #2 a #3
a Montymu – pohromě pro veverka
a ničiteli ponožek. Všechny vás miluju.

Říkáme, že je vyčerpávající soutěžit,
jeden pro druhého ale záříme.
Je to pořád naše oblíbená hra.

– ART GARFUNKEL (o PAULU SIMONOVĚ)

Legenda

Začalo to prasetem.

Montgomeryové tvrdili, že bylo prase ukradeno. Podle klanu Daviesů se ztratilo.

Zda došlo ke krádeži, nebo prase někdy ve středověku jednoduše prošlo přes velice spornou hranici mezi územím Daviesů a Montgmoreyů, to do značné míry záleželo na tom, na které straně sporu jste se nacházeli.

Montgomeryové chtěli prase vrátit. Klan Daviesů ho už snědl. Montgomeryové na oplátku ukradli jiné prase. A pak se to pořád jen zhoršovalo.

Někteří lidé říkali, že vlastně nešlo o prase, ale o ženu – a ta prý docela ochotně utekla se zakázaným milencem. Ať už se ve skutečnosti stalo cokoli, následovala celá staletí zlé krve.

Obrovský velšský hrad Daviesů dělilo od právě tak velkého anglického sídla Montgomeryů pouhých patnáct kilometrů, ale úrodná pole a zelená údolí mezi těmi dvěma sídly se stala nejspornější hranicí v Británii a nejspíš i v celé Evropě.

Přirozenou mez skýtala obstojně široká řeka, a jelikož se přes ni klenul tak úzký most, že po něm mohl najednou přejet jenom jeden kůň s vozem, rozsáhlé útoky z obou stran nebyly možné. K jednotlivým vraždám a případům ničení však docházelo běžně.

Tu a tam někdo navrhl, že by obě rodiny měly postavit zeď podobnou Hadriánovu valu, jímž Římané oddělili Anglii od Skotska, ale obě strany to vehementně odmítaly. Zeď by zkazila všechnu legraci.

Král Jindřich Sedmý, unavený proléváním krve mezi dvěma významnými rody a inspirovaný historkami o podobném válčení – italských Medicejů a Borgiů –, nakonec vymyslel skutečně machiavelistické řešení: královský výnos závazný pro obě rodiny pod hrozbou smrti.

Mezi oběma sídlly byl vymezen pruh neutrálního území, které stejným dílem patřilo oběma klanům. Každý rok v den jarní rovnodennosti se na most museli dostavit zástupci obou rodů a potřást si vzájemně rukou v gestu dobré vůle. Pokud by některá strana zástupce nevyslala, onen pruh půdy by připadl soupeři.

Představa prohry poskytovala silnou motivaci. Co je smrt ve srovnání s hanebnou porážkou? Nikdy se tudíž nestalo, aby se některá strana setkání nezúčastnila – ačkoli potřesení rukou obvykle provázely šeptané výhrůžky hrubým násilím.

Když se tímto způsobem zamezilo otevřeným konfliktům, obě rodiny si vymýšlely nové tvůrčí způsoby posilování morálky, protože vzájemné škádlení bylo jejich oblíbenou činností. Pokud Montgomeryové podporovali nějakou konkrétní frakci, Daviesové samozřejmě podporovali protivníka, a vzájemné nepřátelství přežilo mnoho let nepokojů a potyček. Katolíci a protestanti. Tudorovci a Stuartovci. Kulatohlavci a kavalíři. Stali se z nich odborníci na politické podrazy, šklebili se na sebe přes zaplněné poradní sály a odírali se při hraní s kartami a kostkami.

Koncem osmnáctého století se obě strany považovaly za celkem civilizované. Častovali se jízlivostmi v opulentních tanečních sálech, vzájemně si kradli manželky a milenky a tu a tam se setkali v nějakém utajeném duelu.

Mužští příslušníci Montgomeryů studovali na Oxfordu. Daviesovi muži absolvovali studia v Cambridgi. A přestože obě rodiny posílaly své syny do boje s Napoleonem, Montgomeryové si zvolili kavalerii, kdežto Daviesové rukovali k pěchotě a námořnictvu.

A ustanovení pro den jarní rovnodennosti stále platilo...

Kapitola 1

Jarní rovnodennost 21. března 1818

„Nikdo nepříjíždí.“

Madeline Montgomeryová pozorovala s přimhouřenými očima prázdnou cestu a v hrudi jí začala klíčit naděje – poslední dobou tak vzácný pocit. Znovu se podívala na stříbrné kapesní hodinky. Ne, nespletla si den. Je jarní rovnodennost, za šest minut bude poledne a po silnici se nikdo neblíží. Nikde v dohledu se nevyskytoval ani jediný ďábelsky podlý Davies.

„*Galahade!*“ zašeptala nevěřicně. „*Nikdo nikde!*“

Její starý šedák zastříhal ušima, naprosto lhostejný vůči historickému významu té chvíle. Maddie si sedla na nízký kamenný parapet mostu. Tolik optimismu už nepocítila celé měsíce od chvíle, kdy jí otec sdělil šokující zprávu o jejich „politováníhodné finanční situaci“.

„To je zázrak!“

Galahad začal spásat pampelišky u svých nohou. Maddie nastavila tvář slunci a nadzvedla krepku kloboučku. Naskočí jí pár další pih, ale co má být? Ze zkušenosti věděla, jak křehký může být život: jednou ji z docela modrého nebe zasáhl blesk. Byla to podivná nehoda, doktoři říkali, že šance je asi tak jedna k milionu. Ale teď se stane něco ještě *méně* pravděpodobného. Pět set let dějin bude odsunuto stranou. Pyšné a zářné jméno Montgomeryů – a tím pádem i Madiino – bude zachráněno!

Tím, že se někdo nedostaví na schůzku.

Hrud' měla sevřenou vzrušením. Sir Owain Davies, někdejší hrabě z Powysu, by jejímu otci *nikdy* nedopřál satisfakci tím, že se vzdá půdy. Provokovat jeden druhého bylo pro ty dva hlavním zdrojem zábavy víc než padesát let.

Sir Owain ale vloni v létě umřel a nový hrabě, nejstarší syn a dědic Gryffud, do své domoviny po předcích nevskočil od té doby, co se před půlrokem vrátil z bojů s Napoleonem. Zdržoval se v Londýně a měl – podle rubrik pro skandály – spoustu práce. Je tolik žen, jejichž srdce chtěl dobýt, a taky si užíval všech radovánek, které mu skýtá metropole.

Ne že by se Maddie zajímala o to, kde teď zrovna je, pochopitelně. Gryff Llewellyn Davies byl její úhlavní nepřítel už od časů jejich dětství.

Do paměti se jí vkradla ozvěna jeho zlomyslného smíchu a chvíli se ovívala rukou, pak si rozvázala šňůrky klobouku a sundala ho spolu s rukavicemi. Vlasy, příliš těžké, aby je udržely sponky, podlehly gravitaci a rozprostřely se jí v neučesaném obláčku po ramenou.

Pokud ty nenápadné zmínky v novinách o Gryffových počinech způsobily nějaký otravný a palčivý pocit v její hrudi, rozhodně *nešlo* o touhu, žárlivost nebo cokoli, co by s tím hrozným člověkem mělo třeba i vzdáleně něco společného. Na tom, co provádí, jí ani trochu nezáleželo. Opravdu. Je to nezodpovědný zhýralec, který příliš dlouho zanedbává svoje povinnosti a nestará se o svůj majetek. Jeho prostopášnost jí ovšem bude ku prospěchu. Zatímco se *on* baví všelijakými pochybnými způsoby, ona je tady a ctnostně zachraňuje svou rodinu před úpadkem.

Po rtech jí přeběhl lehký úsměv plný očekávání. Určitě si *nevzpomene*, že by sem měl dorazit včas, aby jí potřásl rukou. Copak *Gazette* před pouhým týdnem neinformovaly o jeho účasti v nezákonném duelu? Nejspíš ho zastřelil nějaký rozhněvaný manžel, jemuž nasadil parohy.

Maddie nasupeně vydechla. Ba ne, kdyby ten darebák umřel, dozvěděla by se o tom. Spíš oslavuje nezasloužené vítězství se sklenkou brandy a nějakou veskrze nevhodnou společností.

Znovu se podívala na hodinky. „Zbývají tři minuty.“

Galahad si jí nevšiml a dál se pilně pásl na pampeliškách. Maddie znovu pohlédla na opuštěnou cestu. Tajila dech, sotva se odvažovala doufat.

Ze tří ostatních sourozenců Daviesových určitě nedorazí nikdo. Rhys a Carys jsou s Gryffem v Londýně a nejmladší bratr Morgan je někde na moři.

Modré ocelové ručičky kapesních hodinek se pomalu sunuly ke dvanáctce a Maddie se zmocňovala radostná euforie. Rozhlédla se v poklidně zeleném údolí a měla co dělat, aby nezačala hopsat a točit se dokolečka jako šílená. Tento pás půdy nikdy nepatřil výhradně Daviesům ani Montgomeryům, takže všechna přírodní bohatství tu po celá staletí zůstávala netknutá.

„Tam dole je uhlí, Galahade. Možná dokonce zlato! Když je vytěžíme, získáme peníze a na příšerného sira Mostyna se už nebudu muset ani podívat – natož si toho starého chlípníka vzít.“

Kuň nakrčil fousatý čenich a Maddie se nevěřičně rozesmála.

„A víš, co je ještě úžasnější? *Konečně* budu mít nad tím nesnesitelným Gryffudem Daviesem převahu!“

Galahad sklopil uši a vycenil zuby jako vždycky, když uslyšel jméno jejího protivníka. Maddie souhlasně přikývla.

„Myslíš, že mi otec dovolí sdělit mu dopisem, že na tuhle půdu pozbyl právo? Jen si *představ*, jak se bude Gryffud tvářit!“ Vzdechla v očekávání nesmírné radosti.

Neuniklo jí, jaká je v tom symbolika, že se setkání na mostě konají v den jarní rovnodennosti. Rovnodennost nastává pouze dvakrát v roce, kdy se zemská osa ani nepřiklání ke Slunci, ani se od něj neodklání. Je to symbol rovnosti. Den a noc jsou stejně dlouhé, dvanáct hodin. Přípomínka, že Daviesové a Montgomeryové vlastní tento pruh půdy společně, stejnou měrou. Srdce jí poskočilo radostí. *Po dnešku už ne!* Dnešek je začátkem nádherné nově...

Poryv větru smetl její klobouček z nízké zídky na mostě. Maddie po něm hrábla, ale nezachytila ho a klobouk se ve větru snášel dolů do řeky.

„Hrome!“

Galahad zvedl hlavu a zařehotal. A pak se jeho uši natočily ke zvlněné cestě a Maddie se tam podívala, aby zjistila, co upoutalo jeho pozornost. Poslouchala a modlila se, ať o nic nejde,

ale pak to taky uslyšela: vzdálené hřmění, nepochybně dunění blížících se kopyt.

„Ne!“ zasténala.

Na vrcholu kopce se objevil osamělý jezdec, za nímž se táhlo mračno prachu. Maddie přimhouřila oči a zastínila si je dlaní. Třeba je to nějaký mládenec z nedaleké vesnice...

Ale *samožřejmě* to nikdo cizí nebyl. V té siluetě se širokými rameny se nemohla splést. Znala ji až moc dobře.

„U všech ďasů!“

Galahadovo řehtání znělo úplně jako smích. Ten neloajální tvor.

Maddie viděla Gryffuda Daviese naposledy skoro před čtyřmi lety, ale nikdo jiný v širokém okolí nevypadal na koni tak dobře, jako by se v sedle *narodil*. A je snad někdo jiný, z koho vyzařuje tak arogantní, nenucený šarm?

Maddie se při vyhlídce na setkání rozbušilo srdce. Možná bude mít aspoň to štěstí, že už Gryff ztratil ten svůj pekelný pŕvab se škádlivým jiskřením v očích, z něhož vyčetla, že je pro něj terč nějakého soukromého žertíku. Gryff Davies se obvykle tvářil, jako by se nemohl rozhodnout, jestli ji uškrtí nebo zneuctí. Neuměla si vybrat, co z toho by bylo horší.

Celá rozčilená a se žaludkem sevřeným strachem si zpočnými dlaněmi uhladila zmačkanou sukni a nasadila do obličje výraz zdvořilé netečnosti.

Zatímco se jezdec blížil, prohlížela si, co se na něm za ty roky změnilo. Bylo to ještě horší, než se obávala: vypadal jako vždycky až hříšně dobře. Vlnité tmavé vlasy, rovný nos, rty, které jako by se každou chvíli měly stočit do úsměvu, ale obvykle na nich zůstal jen samolibý úsměšek, kdykoli se na ni díval.

A ty uličnické, rozesmáté zelené oči, z nichž se jí pokaždé podlamovala kolena a mozek měkl na kaši. Pořád ještě se v nich zračila osudová směs blahosklonného pobavení a žhnoucí náruživosti.

Maddie zařala pěsti do sukni a zvedla hlavu v povýšené póze, rozhodnutá nevšímat si toho, že má bezpochyby vlasy

rozcuchané větrem a její klobouček odplouvá po řece. Bylo jí jedno, co si o ní Gryffud Davies myslí. Nejspíš ji ani nepoznává. Už se moc nepodobala té hubené pihovaté osmnáctileté dívce, jakou byla, když odjížděl do války. Třeba ji bude omylem považovat za nějaké děvče ze vsi.

Prosím, bože.

Před mostem zvolnil tempo a důkladně si ji prohlížel, až se její naděje, že zůstane nepoznána, rozplynuly. Narovнала záda a hněvivě na něj pohlédla.

Na rtech se mu objevil vyložené dábelství úsměv. „No vida, Maddie Montgomeryová. Stýskalo se ti po mně, *cariad*?“

Kapitola 2

Gryff se díval na nádhernou rozzlobenou ženu na mostě a cítil se čím dál povzneseněji. Madeline Montgomeryová, ta nesnesitelně otravná hubatá holka, na něj hleděla očima, z nichž čišely vražedné choutky. Byl to úžasný pohled.

Svraštila jemné obočí, aby dala najevo nelibost. „Takhle mi neříkej.“

„Jak? *Cariad*?“

„Ne, *Maddie*,“ odpověděla škrobeně. „Jmenuju se Madeline. Nebo radši slečna Montgomeryová.“

„Takže *cariad*.“

Ve tváři jí zacukal sval, z čehož poznal, že zaskřípala zuby.

„Taky ne. Nejsem tvoje milá.“

„Příznej to. Chyběl jsem ti,“ dobíral si ji. „Od té doby, co jsem odjel, toužíš po pořádné hádce. Žádný z místních chasníků ti nevyšel vstříc?“

Ňadra se jí dmula v tichém pobouření a Gryff potlačil spokojený smích. Svět, kvůli válečnému šílenství tak dlouho vychýlený z rovnováhy, se vracel na své místo, jako když vykloubené rameno znovu zapadne do důlku.

„Ovšemže jsi mi nechyběl.“

Tiše si pro sebe cosi bručela, každopádně zaslechl slova „nesnesitelný osel“ a „hlupák“. Kousl se do rtu a snažil se nesmát, zatímco se mu v hrudi rozlévala osvěžující radost. Vinou Bonapartovy bezmezné ctižádosti byl svět za těmito údolními možná k nepoznání, ale některé věci zůstaly nezměněné. Antipatie slečny Montgomeryové vůči jeho osobě naštěstí neochladly.

Něco se však změnilo, nanejvýš rozkošným způsobem: její vzhled. Po letech hraní karet uměl Gryff výborně maskovat své pocity, ale i tak měl co dělat, aby skryl úžas nad proměnou, která se v jeho nepřítomnosti odehrála.

Před třemi lety byl arogantní tříadvacetiletý mladík prahnoucí po slávě a dobrodružství. Ona byla hubená divoška prakticky bez ženských křivek. Samozřejmě se mu i tak líbila. S tou bystrou hlavou a neženskou vznětlivostí připadala jeho mladšímu já naprosto neodolatelná.

Skutečnost, že jsou úhlavní nepřátelé, tomu dodávala ještě víc půvabu. Bylo jen přirozené, že o těch planoucích očích a svůdných rtech snil za dlouhých deštivých nocí při svitu měsíce.

Navzdory tomu, co se o něm psalo v bulvárních plátcích, nebyl prostopášník, měl však se ženami bohaté zkušenosti. A po bezpočtu hodin kdy přemítal, jak asi Maddie v jeho nepřítomnosti rozkvetla, realita hodně předčila jeho horečnaté představy. Maddie Montgomeryová byla nádherná.

Zatímco si ji prohlížel, po tvářích se jí rozléval ruměnek a musel se znovu nutit, aby se nesmál.

V obličejí se moc nezměnila. Pihy, jimiž měla poseté tváře a nos, vybledly, ale pořád ještě viděl pár těch, co se zarputile držely. Žádný div, když podle všeho dosud nemá ve zvyku nosit klobouk. V osmnácti jimi taky pohrdala.

I vlasy vypadaly stejně: nezkrtná kštice vlnitých kadeří v barvě čerstvě vyloupaných kaštanů, tu a tam se zlatavě červeným nádechem. Lahodně růžové rty připomínaly vnitřky

lastur a oči v neobyčejném odstínu, ne úplně modré a ne zcela šedé, mu probodávaly duši.

Ale to tělo – bůh mu pomáhaj... Předtím to byla útočná žába, samá ruka samá noha. Teď se z ní stala *bohyně* – i když hněvivá. Svědily ho prsty, jak by si přál přejet jí po křivce pasu a dokonalé oblíně boků. Musel se vši silou držet, aby nesekočil ze sedla a nesáhl jí na tvář, aby se ujistil, že je skutečná. Chtěl ji popadnout do náruče a líbat, až budou oba bez dechu a rádi, že jsou naživu.

Samozřejmě by ji neměl provokovat, to by vedlo jenom k potížím. Ale dobírat si ji byla radost, po níž se mu v těch třech dlouhých mizerných letech stýskalo. Vzpomínka na její obličej byla tím, k čemu se uchyloval v mimořádně těžkých chvílích. Po bitvě, raněný a vyčerpaný, si často připomínal, že musí dál žít, už jen aby ji nazlobil, aby ji jen ještě jednou poškádlil.

Nebo víc než poškádlil. Ochutnal.

Ne. Špatný nápad. Nejhorší.

Uklidnil se nádechem a zvedl obočí způsobem, o němž věděl, že ji přivádí k nepřičetnosti.

„Propána. Copak se stalo s tou umouněnou uličnicí, kterou jsem znával? Když jsem tě viděl naposledy, byla jsi od hlavy až po paty umazaná od bláta.“

„Protože jsi mě se svým příšerným bratrem strčil do potoka a...“

S viditelným úsilím se kousla do rtu a potlačila hněv. Nadechla se, až se jí vzedmula hrud' a ňadra se v přiléhavém jezdeckém úboru vyboulila způsobem, který se Gryffovi nesmírně líbil.

„Ne,“ řekla a pomalu vydechla. „Teď jsme oba dospělí. Můžeme se chovat slušně. Nedovolím ti, abys mě dráždil.“

„Vždycky to byla taková legrace.“

Zadívala se mu pobouřeně do očí. „Chceš opravdu vědět, co se mi stalo?“

Přikývl.

Překřížila paže přes tu rozkošnou hrud'. „Tak jo. Udeřil do mě blesk.“

Samozřejmě doufala, že jej ohromí, ale hned po návratu do Londýna se o té nehodě dozvěděl. Všichni věděli, že bude Daviese zajímat zpráva o neštěstí někoho z Montgomeryů, a kdekdo mu škodolibě sděloval podrobnosti.

V jednu strašnou chvíli se domníval, že Maddie zahynula, a v hrudi se mu bolestně sevřelo srdce. Svět bez ní, bez odporu, který mu kladla, byl nemyslitelný. Jeho pulz obnovil svůj přirozený rytmus až poté, co si uvědomil, že tu podivnou nehodu přežila.

Říkalo se, že na těle utrpěla popáleniny, ale nedalo se to ověřit. Nikdo je neviděl, všechny jizvy skrývaly šaty. Měla tehdy jako debutantka vstoupit v Londýně do společnosti, ale první sezonu kvůli zotavování zmeškala. O další nepřišla a podle všeho se za jeho nepřítomnosti v hlavním městě stala oblíbenou účastnicí mnoha plesů a různých kratochvílí.

Skutečnost, že se zcela uzdravila, ho naplňovala nevysvětlitelnou úlevou. Stejně jako zpráva, že ještě není vdaná. Gryff se jí nenápadně podíval na levou ruku pro případ, že by ho mylně informovali, ale žádný snubní prstýnek neviděl, jen holé prsty.

Samozřejmě nešlo o to, že by si ji chtěl vzít on *sám*. Nebyl ani zdaleka připravený udělat tak závažný krok, jakým je vstup do manželství, ačkoli se to od něj teď, když získal titul, očekávalo. Poté, co v armádě riskoval život a zdraví, si chtěl dopřát rok zábavy, než se ujme hraběcích povinností.

Ale představa, že by se Maddie Montgomeryová provdala za někoho jiného – a pak už by nemohla pokračovat ve vzájemně uspokojivé tradici popudlivého hašteření – se mu zkrátka nezamlouvala.

„Blesk, hm?“ opáčil zvesela. „To jsi celá ty.“

„Málem jsem umřela!“

„Evidentně ne, jinak bys tu teď nebyla a nečekala se zatajeným dechem na můj příjezd.“ Vytáhl tázavě obočí a posměšně dodal: „Nebo ses ztratila?“ Ukázal za sebe na cestu, po níž

právě přijel. „Pozemky Montgomeryů jsou o deset kilometrů dál.“

Namířila prst opačným směrem. „A vaše hranice je tamhle. Oba přesně víme, kde začíná naše území, Daviesi.“

„Takže tady *jsi* kvůli mně. Jak milé.“

Maddie popuzeně rozhodila ruce. „Ovšemže tu čekám na tebe, ty troubo. Je jarní rovnodennost. Snad sis nemyslel, že by nějaký Montgomery zapomněl na tak důležitý den?“

Měla ve tváři tak rozladěný a naštvaný výraz, že se potěšeně zasmál. „Myslelas, že nepřijedu!“

„Spíš *doufala*,“ zabručela mrzutě.

„Myslela sis, že se vzdám téhle půdy!“ Gryff potřásl hlavou a vyslal k ní soucitný pohled. „Ach, *cariad*, přiči se mi, že tě zklamou“ – jeho rozesmátý tón jí sděloval pravý opak –, „ale nikdy bych se nevzdal čehokoli, co nám oběma přináší takovou spokojenost.“ Její hněvivý pohled mu rozehříval krev skoro stejně jako pomyšlení na všechny jiné aktivity, s nimiž by ji mohl obeznámit a které souvisí se „vzájemným uspokojením“. V duchu si dal lepanec za ucho.

Přestaň.

„Schválně jsi nás do poslední chvíle napínal, abychom tím víc doufali,“ soptila.

Nenamáhal se to popřít. „Vy?“ Rozhlédl se po opuštěném údolí. „Připadá mi, že jsi tady sama, zlatíčko. A vůbec, proč letos váš klan zastupuješ *ty*? Kde je tvůj otec?“

Stočila pohled jinam. „Není mu dobře. Nabídla jsem se, že místo něj sem zajedu já potřást ti rukou.“

„Protože sis myslela, že nikdo nepřijede.“

Její provinilý ruměnc svědčil o tom, že uhozl. Zasmál se a sesedl z koně.

„Musím říct, že je na tebe setsakra hezčí pohled než na tvého tatíka.“

Pustil otěže s jistotou, že se Paladin nikam nezatoulá. Vykročil k ní, ale vtom si koutkem oka všiml něčeho nápadně barevného a nakoukl přes zídku na mostě. V rákosí uvízl zmuchlaný slaměný klobouček.

Znovu se otočil a podíval se na její bujné kadeře. „Tvůj?“
Odevzdaně si povzdechla. „Ano. Už nemá smysl snažit se ho vylovit.“

Vzednutí vody přímo před jejich očima klobouk vysvobodilo z dočasného vězení. Odplouval po řece se stužkami vesele se točícími v proudu a zmizel z dohledu.

Rozmrzele zabručela, otočila se ke Gryffovi, naklonila hlavu a vztekla se mu zadívala do obličej. Od té doby, co ji viděl naposledy, moc nevyrostla, pořád mu ještě bradou sahala jen po ramena.

Napřáhla k němu ruku bez rukavice. „Tak jo, Daviesi. Pojdme to vyřídit.“

Gryff sjel pohledem dolů. Měla tak malou ručku – něžnou a bledou s úhlednými ovály nehtů. Jeho ruce byly veliké a opálené. Ruce vojáka: mozoly od nošení pušky a zásob přes půlku Evropy ještě nezmizely.

Viděla, že váhá, a přísně ho pobídla: „No tak. Znáš podmínky toho nařízení. Musíme potřesením rukou zajistit další rok míru.“

„No dobrá.“

Gryff si pomocí zubů stáhl nejdřív jednu jezdeckou rukavici a po ní druhou. Maddie se mu chvíli dívala na rty a potom se mu zahleděla do očí. Cítil, že v něm začíná vřít krev.

Vzal její ručku do svých dlaní.

Při prvním doteku kůže jím projel záchvěv energie, jako by v ní ještě zůstal náboj toho blesku, co do ní udeřil. Zadržela dech a snažila se couvnout, ale už bylo pozdě, v tu chvíli se ho zmocnil hanebný nápad a nemínil se nechat odbýt.

Zatímco se snažila vyprostit prsty, zesílil stisk a přitáhl ji k sobě tak prudce, že klopýtla a dopadla mu na hrud’.

„Potřásání rukou je hrozně *formální*,“ zamumlal. „Myslím, že je na čase zavést novou tradici.“

Než stihla cokoli namítnout, přitiskl jí rty na ústa.

Kapitola 3

Maddie v jednom krátkém okamžiku s úlekem zaznamenala, že se jejich ústa setkala. V tu chvíli ji zaplavil žár. A pak, stejně rychle jak to začalo, bylo po všem.

Ustoupil a pustil její ruku. Zamrkala, ohromená a pobavená. Gryff Davies ji právě políbil.

Políbil ji!

Maddie se zamračila. Vzhledem k tomu, že si tuhle chvíli představovala už skoro desítku let, cítila určité rozčarování. Snila o něčem delším. O něčem trochu – troufne si to říct? – *důkladnějším*.

Ale i když to trvalo jen chvilku, nedalo se popřít, že se jí po omamném doteku jeho kůže chvěly rty a tváře měla úplně rozpálené.

Věděla celkem jistě, že by mu měla dát facku. Ne kvůli tomu, že urazil její panenský útlocit, ale protože to neudělal pořádně. Má to být zhýralec. Pokud ji chtěl zneuctít, mohl to aspoň udělat *jaksepatří*.

Jako kdyby vycítil její bouřlivé myšlenky, ustoupil o krok dozadu a zazubil se.

„Ušetři si námahu, *cariad*. Jako by se stalo. Beru to tak, žes mi jednu vlepila.“

Než se Maddie zmohla na odpověď, odkráčel ke svému koni – krásnému mohutnému hnědákovvi, oproti němuž ubohý Galahad připomínal křivonohého oslíka – a jedním plynulým pohybem se vyhoupl do sedla.

Maddie si uvědomila, že má doširoka otevřenou pusou. Rychle ji zavřela a snažila se vymyslet jadrnou odpověď. Bohužel ze sebe vysoukala jen: „Ó. Ty...“

Zvedl ruku. „Já vím, já vím. Hulváte. Ničemo. Zhýralče.“ Jeho drzý úsměv prováděl cosi divného s jejími útroby.

Bezděky se jí stahoval žaludek z toho, jak jí pořád hleděl na rty. „A pro úplnost přidejme flamendra a zvrhlíka.“

S navyklou zručností si natáhl rukavice, mohutného hřebce ovládal jen silou stehen. Maddie se ze všech sil snažila neokukovat štíhlé svaly, vlnící se pod světle hnědými rajtkami.

„Takže je dohoda na další rok zpečetěna.“ Rty mu zacukaly pobavením. „A teď mě prosím omluvte, slečno Montgomeryová. Přeju pěkný den.“

Přiložil prsty k obočí, zvesela zasalutoval a pobídl koně, ať se rozjede. Maddie se na mostě musela přitisknout zády k nízké zídce, aby ji nepošlapal.

Konečně se vzchopila a našla hlas. „Zůstaneš už v Trellech Courtu?“

Gryffova široká ramena se pod tmavým sakem nadzvedla. „Krátkce. Je spousta záležitostí ohledně majetku, které se dožadují mé pozornosti.“

Náhle jí projel soucit. „Toho s tvým otcem je mi líto.“

Znovu pokrčil rameny, ale jeho úsměv pohasl. „Vídali jsme se zřídka, ale děkuju. Na pohřbu jsem nebyl. Trvalo tři týdny, než ke mně ta zpráva dorazila do Portugalska.“

Maddie přikývla. „Můj otec se ho zúčastnil.“

„Nepochybně se škodolibou radostí.“ Po rtech mu přeběhlo cynické pobavení.

„Vůbec ne. Chtěl prokázat úctu důstojnému soupeři. Víš, jak moc je těšilo popichovat se. V posledních měsících jako by to ani nebyl on.“

„Nedivím se. Ti dva povýšili vzájemné nepřátelství na formu umění.“

Měl pravdu. Oba muži slavili, když ten druhý prohrál, ať už šlo o peníze, ženy nebo karty, a takhle to šlo přinejmenším padesát let. V nedávných časech se zaměřili na přeplicení při dražbách všeho možného od plnokrevníků v Tattersalls až po vzácné knihy z aukční síně Christie's, které oba sbírali. Ale smrtí starého hrabě tohle škodolibé předhánění skončilo.

Maddie se zamračila. Původně se domnívala, že za otcovu špatnou náladu může skon dlouholetého soupeře. Znamenalo

to konec vzrušující nutnosti přechytračit protivníka. Bez někoho stejně lstivého, proti komu mohl intrikovat a sprádat plány, byl otec nešťastný.

A samozřejmě mu chyběl Tristan. Jakmile Napoleona vykázali do exilu na ostrov Elba, Maddiin starší bratr se vydal na cestu po Evropě, aby mohl studovat umění a tolik obdivovanou architekturu. Byl pryč už několik měsíců.

To však nebyly jediné důvody otcovy netypické sklíčenosti. Před šesti týdny konečně přiznal pravdu: rodině hrozí bankrot. Vloni totiž investoval – a bohužel přišel o obrovskou částku při velkém skandálu na burze. Ztratil celé jmění.

Hrozně se zadlužil. Ztrátu by nevyrovnal ani prodej Newstead Parku, sídla klanu Montgomeryů po bezpočet generací. Ale nehorázný návrh, aby je Maddie všechny zachránila sňatkem se starým, ovšem bohatým sousedem sirem Mostynem Drakem, jí připravil ošklivý šok.

Maddie se vždycky považovala za svědomitou dceru, stoicky připravená přinést jakoukoli obět pro dobro rodiny. Jenže tohle bylo příliš. Představa, že by si měla vzít chlípného, dvakrát ovdovělého sira Mostyna, se jí přičila.

V týdnech po otcově prohlášení ale nepřišla na žádné lepší řešení.

Znovu na ni dolehla chmurná realita její situace a zapudila všechny zbývající jas, který v ní uvízl po Gryffově nehorázném polibku. V těch krátkých minutách, než přijel, zadoufala, že její potíže skončí. Teď zase bylo všechno stejně beznadějně jako předtím.

Trápení se jí nejspíš zračilo i ve tváři, protože Gryff svráštil obočí a nasadil výraz, který by u kohokoli jiného naznačoval starostlivost.

Maddie potlačila trpký smích. Gryff je přece Davies, na jejím štěstí mu nesejde. Kdyby věděl, do jakých hlubin se nepřátelé propadli, smál by se, až by se za břicho popadal. Kochal by se pomyšlením, že jsou na dně, bez peněz a v nouzi.

Stud a bezmoc ji donutily zatnout zuby, i když se jí do očí draly slzy. Ztěžka polkla.

„Co je ti, zlatíčko?“

Zavrtěla hlavou a odvrátila se od něj. To už byla větší šance, že do ní znovu udeří blesk, než že zrovna *jemu* prozradí, co jí trápí.

Chopila se Galahadových otěží, a jakmile se ocitla v sedle, už se zase ovládala. Vyslala ke Gryffu Daviesovi povýšený, spalující pohled.

„Nic. Není mi vůbec nic. Pěkný den, mylorde.“

„*Vůbec nic?* Ani náhodou,“ bručel Gryff a hněvivě sledoval, jak se Maddie vzdaluje se zády rovnými jako pravítko.

Jak to mohla zapřít, když na vlastní oči viděl, že rozkošný zmatek, který svým drzým polibkem vyvolal, najednou zmizel pod přívalem trápení? Oči jí zastřel stín bolesti a musel se přemáhat, aby nesedl z koně a nezačal ji utěšovat.

Potřásl hlavou nad vlastní pošetilostí. „Šílenství.“

Problémy Madeline Montgomeryové ho nemusí zajímat. Má dost vlastních starostí. Zpráva o jeho nedávném souboji se donesla až k uším prince z Walesu.

Souboje byly přísně nezákonné, a přestože Gryff protivníka nezabil – dokonce ho ani *nezranil* –, náladový princ neboli Prinny mohl Gryffa klidně uvrhnout do vězení jako odstrašující příklad pro ostatní a pak se tomu v klubu zasmát. Gryff považoval za prozíravé odjet z Londýna a stáhnout se na pár týdnů do ústraní ve Walesu, než skandál utichne.

Bože, bude to hrozná nuda, zvláště bez Rhyse, Morgana nebo Carys, kteří by tu monotónnost trochu rozbili. Žádné hazardní hry, zápasy v boxu, žádné opery nebo hry. Jedinými živými tvory v Trellechu kromě služebnictva bude bizarní sbírka živočichů ve zvěřinci – pozůstatek otcovy záliby ve shromažďování exotických zvířat z různých koutů světa.

Gryffovi ta nesourodá směska opeřených a chlupatých obyvatel nevadila – s výjimkou toho pitomého páva Geoffreyho, jehož vřeštění v něm vždycky probouzelo násilnické sklony –, ale lidskou společnost mu nahradit nemohla.

Zhluboka se nadechl a soustředěně se snažil uvolnit se, dovolit nenarušené kráse těch míst, aby ho zbavila napětí v ramenou. Wales s ním tohle dělal vždycky: sloupával z něj nánosy civilizace, onen neviditelný krunýř, který nosil v Londýně. Jak se vzdaloval městu, připadal si čím dál primitivnější, méně zdrženlivý.

Nechtěl být primitivní. V předchozích třech letech takhle žil jako voják, omezený na nejzákladnější živočišnou úroveň: zabij, nebo budeš zabít. Teď se chtěl bavit, užívat si dobrodružství bez rizika a bezvýznamných flirtů.

Bezděky se zadíval před sebe k té povýšené, rozčilující kačeně, která se od něj vzdalovala. *Ale ne s ní*. Co ho to popadlo, že ji políbil? Maddie je přímo ztělesnění zakázaného ovoce a další skandál si Gryff opravdu nemohl dovolit.

Ale škádlit ji byla vždycky jeho oblíbená zábava, neodolal pokušení vzbudit její hněv. Bohužel přitom probudil i něco jiného. V rajtkách měl šokující bouli a polévalo ho takové horko, že se škvařil.

Zamračil se při pohledu na její zarputile rovná záda a svůdné pohupování boků v souladu s krokem koně.

„Proč ta bláznivá ženská nemá gardedámu?“

Sevřel trochu víc otěže, Paladin zareagoval pohozením hlavy a Gryff na něj chlácholivě zamlaskal.

Anglická společnost se v jeho nepřítomnosti až tak moc nezměnila. Žádná žena, ani tak impozantní jako Madeline Montgomeryová, by se neměla krajem potulovat sama.

Jistě, zanedlouho se vrátí na pozemky Montgomeryů, ovšem to není žádná omluva. V tomto koutě světa možná nedochází k tolika zločinům jako v Londýně, ale tady blízko pobřeží zase řadí zloději a pašeráci.

Gryff si rozčileně povzdechl. Maddie nejspíš netuší, jak by se v případě ohrožení měla bránit. „Ta ženská nemá pod kontrolou ani vlastní klobouk,“ zabručel. Bylo úplně snadné ukrást jí polibek. Méně galantní útočník by jí mohl sebrat mnohem víc. Po zádech mu přejel mráz, když si živě vybavil hrůzy, které mohou postihnout nechráněnou ženu. Ve Španělsku

viděl víc než dost, ústup Francouzů po bitvě u Vitorie provázelo surové znásilňování a drancování.

Slečna Montgomeryová sice patří k úhlavním nepřítelům jeho rodiny, ale měl by se aspoň postarat, že se dostane bezpečně domů. Kdyby umřela, asi sotva by ho mohla dál dráždit a rozčilovat.

S povzdechem otočil Paladina a vydal se za ní.

Kapitola 4

Maddie se ještě nechtělo domů. Místo toho s Galahadem sjela ze stezky a vedla ho mezi stromy k jednomu ze svých oblíbených míst: do odlehlého údolí, domova jednoho z posvátných pramenů, kterých bylo ve zdejším kraji spousta.

Velšané ho nazvali Ffynnon Pen Rhys – studna Pena Rhyse. Angličané pro něj samozřejmě měli jiný název: Panenský pramen, patrně podle nějaké cudné světice nebo neposkvrněné mučednice. Maddie sem naposledy zavítala ještě před tou nehodou: proklouzla přes hranici, protože ji fascinovaly místní povídačky o tajemnu a kouzlech a lákalo ji dobrodružství.

Mýtinu lemovala změt věkovitých stromů, které tlumily hluk a propůjčovaly jí poklidnou, oduševnělou atmosféru na způsob přírodní katedrály. K nižším větvím několika stromů byly přivázané stužky a barevné proužky látek, stopy po předchozích návštěvnících, přinášejících dárky duchům či přízrakům, kteří v těchto místech přebývají. Svěží červeň a sytá modř v důsledku větru a deště vybledly do světle růžového a barvínkového odstínu.

Sesedla z koně a prošla přes mýtinu zarostlou mechem k zaoblené kamenné zídce chránící pramen. Nahoře sahala sotva po kolena, ale po nízkých schodech se dalo sestoupit do hloubky necelých dvou metrů, kde se nacházel malý odkrytý dvorek vydlážděný kameny. Když byla dole, zídka jí čněla nad hlavu.

Pramen se nacházel pod klenutým přístřeškem s obrubou z plochých kamenů. Po silném dešti voda často přetekla a zaplnila dvorek několika centimetry vody, ale dnes byly kameny pod jejími botami suché.

Podle místní pověry platilo, že když někdo hodí do vody minci nebo jakýkoli kovový předmět, splní se mu přání. Pokud se přitom vytvoří bubliny a rychle stoupají k hladině, přání se splní také rychle. Když stoupají pomalu, potrvá déle, než se vyplní. A kdyby se bubliny vůbec neukázaly, znamená to, že se vůbec nesplní.

Maddie vůči tomu nepřesnému systému pocítovala přirozenou skepsi. Když tu před lety byla naposledy, přála si, aby Gryff Davies buď zemřel strašnou smrtí, nebo se do ní bláznivě zamiloval – ten příšerný osud si v obou případech zasloužil. Bublínky, které *tehdy* stoupaly z její šestipence, se zjevně spletly.

Ale zoufalé časy vyžadují zoufalé činy.

Zašátrala v kapse jezdeckého úboru po minci, nic nenašla a málem se sama sobě vysmála. Pokud má věřit otci, Montgomeryové zkrátka nemají ani floka.

Nalezla jediný kovový předmět: zavírací nůž po mamince. S tím by se nerada rozloučila.

V náhlém záchvatu inspirace hrábla do kštic neposlušných vlasů a objevila zbloudilou sponku, tvrdošíjně Inoucí k pramínku za uchem. Přistoupila ke kamennému kruhu.

„Prosím, prameni,“ šeptala a připadala si trochu pošetile, protože musela přání vyslovit nahlas, ačkoli to uslyší jen Galahad. „Zachraň mě, abych se nemusela provdat za sira Mostyna. Najdi jiný způsob jak Montgomeryům vrátit majetek.“

Naposledy sponku pro štěstí políbila, hodila ji do studny a poslouchala, až se ozve šplouchnutí.

Neozvalo se nic.

Maddie se předklonila s očekáváním, že dole uvidí tmavou rozčeřenou vodu, ale k jejímu úžasu se tam rýsovala jen temná jáma.

„Dobrotivý bože!“ Ze tmy se k ní nesla ozvěna jejího vylekaného šepotu.

„Už jsem úplně zapomněl, že tady tohle místo je.“

Maddie vyjekla a rychle se otočila, ruku přitisknutou na bušící srdce. Přes parapet nakoukl pohledný obličej Gryffa Daviese s tmavým obočím zvědavě zvednutým.

„Co tady děláš?“ obořila se na něj. „Šmíruješ mě?“

Tvářil se jako nevinnost sama – a ani na chvilku mu nevěřila.

„Proč bych tě šmíroval? Myslel jsem, že jedeš domů. Jen se znovu obeznamuju se svým územím.“

„*Naším* územím. Tady to patří nám oběma, pamatuješ?“

Vyslal k ní andělský úsměv. „Jak bych mohl zapomenout?“

Věděla, že má od rozpaků určitě růžové tváře, a bylo jí nepříjemné, že má Gryff tam nahoře výhodu. Rychle vyšla po schodech vzhůru, až zase byli v jedné úrovni.

Jeho kůň stál na kraji mýtiny radostně vedle Galahada a spásal trávu. Gryff se nonšalantně posadil na nízkou zídku a na Maddie v tu chvíli dolehlo akutní vědomí, že jsou sami. Hustý porost stromů a kapradí tlumil dokonce i ptačí zpěv.

Přemítala, co by tak měla říct. „Zdejší pramen prý vyléčí všechno od kurdějí až po koliku.“

Gryffovi zacukalo v koutku úst. „Máš něco z toho?“

„Ovšemže ne. Nejsem námořník ani ovce. Jsem naprosto zdravá.“

Přešel ji pohledem odshora až dolů a znovu mu zacukaly rty, ale řekl jen: „Taky myslím. Případá mi, že přímo kvetete zdravím, slečno Montgomeryová.“

Znovu se začervenala. Nejspíš vypadá, jako by měla horečku.

„Pokud tady nejsi proto, aby ses uzdravila z nějaké ošklivé nemoci,“ přemítal, „musíš tu být kvůli přání. Naneštěstí pro tebe jsem ještě neslyšel, že by tahle voda napravila něčí nabroušený jazyk nebo vznětlivou povahu.“

Zpražila ho hněvivým pohledem.

„A vím celkem jistě, že ještě nikomu nedodala manžela.“

Ten protiva. „Nemohl by ses víc mýlit. Nepřála jsem si manžela.“ *Přesně naopak*. Chtěla uniknout zasnubám, ne je přivolat. „A i kdyby, nic ti do toho není.“

Postavil se a Maddie obezřele udělala krok dozadu.